

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3149/2024
13.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Дамљановић, адвокат из ..., против туженог „Први партизан“ а.д. Ужице, чији је пуномоћник Драгиша Вуковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 984/24 од 03.07.2024. године, у седници одржаној 13.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 984/24 од 03.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 3/2024 од 26.02.2024. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење генералног директора туженог бр. 1977-100/21 од 26.10.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 171.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 984/24 од 03.07.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење генералног директора туженог бр. 1977-100/21 од 26.10.2021. године и обавезе тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 232.875,00 динара.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. ЗПП у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 ... 10/23), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 1974. године. На основу Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. 058131-02/08 од 01.02.2008. године тужилац је код туженог радио на пословима ... са петим степеном стручне спреме. Споразумом о продужењу радног односа бр. 1774-100/70 од 25.12.2020. године странке су уговориле да ће тужилац, који је 01.01.2021. године, навршио 65 година живота, остварио преко 15 година стажа осигурања и тиме испунио један од услова за старосну пензију, наставити да обавља послове ... које је и до тада обављао под истим условима и са истим коефицијентом сложености посла као и до тада у трајању од шест месеци, да континуирано до завршетка продужења радног односа настави започете радове на свом радном месту, надзире и обучава и преноси искуства на млађе колеге. Новим Споразумом о продужењу радног односа бр. 1154-100/21 од 14.06.2021. године тужиоцу продужено је трајање радног односа из истих разлога под истим условима, као и претходним споразумом од 31.12.2021. године. Тужилац је 01.10.2021. године у 11,13 часова подвргнут алкотестирању, случајним избором, када је приликом читавања алкометра утврђено да има 0,34 промила акохола у организму због чега је удаљен с посла (о наведеном је сачињен записник о извршеној контроли алкохолисаности, извештај о ванредном догађају и о истом обавештен пословођа који је тужиоца тог дана удаљио с посла). Тужени је упозорењем о постојању разлога за отказ уговора о раду од 08.10.2021. године, упозорио тужиоца да су се стекли услови да му због наведеног догађаја буде отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине прописане општим актом послодавца. Тужилац се изјаснио на наводе из упозорења изјавом бр. 143 од 19.10.2021. године. Решењем туженог 1977-100/21 од 26.10.2021. године донетом на основу члана 179. став 3. тачка 4., члана 180. Закона о раду, члана 119. став 3. тачка 4. и члана 121. Колективног уговора туженог, члана 4. став 1. Правилника о забрани употребе алкохола код туженог, извештаја о алкотестирању тужиоца, генерални директор туженог је одлучио да се тужиоцу распоређеном на послове ... у организационој целини производња алата и машина откаже уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. 058131-02/08 од 01.02.2008. године и да му престане радни однос даном достављања решења због непоштовања радне дисциплине односно због тога што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, јер је 01.10.2021. године у 11,13 часова приликом провере у складу са Правилником о забрани употребе алкохола туженог утврђено да је имао 0,34 промила алкохола у организму.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду усвојио тужбени захтев тужиоца за поништај

решења о отказу уговора о раду, уз закључак да тужени није доказао да је чињеница да је тужилац био под дејством алкохола за време радног времена код туженог, имала или могла имати утицај на обављање посла, као ни поновљеног конзумирања алкохола, те да зато није наступио основ за престанак радног односа тужиоца отказом уговора о раду.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду применом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, уз основан закључак да је тужилац одговоран за непоштовање радне дисциплине која му се побијаним решењем о отказу уговора о раду ставља на терет на коју је претходно био упозорен, с обзиром да је код тужиоца 01.10.2021. године у 11,13 часова приликом алкотестирања, случајним избором, читавањем алкометра утврђено постојање алкохола од 0,34‰, изнад горње границе алкохолемије од 0.30‰ прописане Правилником о забрани употребе алкохола код туженог, која представља повреду радне дисциплине за коју се изриче мера престанка радног односа.

Наиме, чланом 179. став 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена које има или може имати утицај на обављање посла.

Чланом 114. став 3. тачка 4. Колективног уговора код туженог од 12.04.2017. године, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава односно употреба алкохола или других опојних средстава у току радног времена, који има или може да има утицај на обављање посла.

Правилником о забрани употребе алкохола код туженог број 39-12/13-1 од 20.12.2013. године, прописано је да ће се сматрати да је под дејством алкохола запослени код кога се алкометром утврди присуство алкохола у организму у количини већој од 0,00‰ (члан 2.); запослени под дејством алкохола и других средстава зависности не сме започети односно наставити рад, нити за време рада користити алкохол или друга средства зависности и не сме уносити алкохол или друга зависности у друштво (члан 3.). запослени код кога се алкотестирањем утврди присуство алкохола у организму у количини већој од 0,30‰ генерални директор доноси решење о отказу уговора о раду (члан 4 став 1.).

Имајући у виду да је тужилац као запослени био упознат са наведеним одредбама Колективног уговора и Правилника о забрани употребе алкохола код туженог, којим се под непоштовањем радне дисциплине због ког се запосленом може отказати уговор о раду сматра присуство алкохола у организму у количини већој од 0,30‰, те да је супротно тако прописаним захтевима дисциплине туженог код тужиоца приликом обављања посла 01.10.2021. године у 11,13 часова алкотестирањем, на прописан начин, утврђено постојање алкохола од 0,34‰ у организму (дакле изнад прописане горње границе алкохемије), то је и

по оцени Врховног суда образован отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, који је тужиоцу оспореним решењем стављен на терет.

С тим у вези, без утицаја је указивање ревизије да у конкретној ситуацији нема непоштовања радне дисциплине као отказног разлога из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду јер није утврђено да је било поновљене употребе алкохола, као и да је присуство алкохола у организму тужиоца имало утицаја на обављање посла, с обзиром на то да је могућност изрицања отказа уговора о раду за случај поновљене употребе алкохола предвиђена у ситуацији када је код запосленог алкотестирањем утврђено присуство алкохола у организму у количини до 0,30‰, (под условима из члана 4. став 2. Правилника о забрани употребе алкохола код туженог), а што у конкретној ситуацији није случај. Осим тога, примена наведених одредба правилника (члан 4. став 1. Правилника о забрани употребе алкохола код туженог) и Колективног уговора туженог није у супротности са уговором о раду, већ је заснована на примени члана 20. тачка 31. Уговора о раду која прописује да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом и због повреда радних обавеза предвиђених другим општим актима послодавца. Са наведених разлога, другостепени суд је правилно одбио као неоснован тужбени захтев за поништај оспореног решења, па су супротни наводи ревизије неосновани.

Правилно је донета и одлука о трошковима парничног поступка применом члана 153. 154. и 165. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер одговор на ревизију није потребан ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**